

Calitatea de părinte

Pentru a fi părinte nu trebuie să ai nici o calificare, însă este una dintre cele mai importante sarcini pe care o poate avea cineva. Felul în care este crescut un copil nu îl afectează doar pe individ, ci reprezintă un element important în modelarea societății ca întreg.

E greu de găsit o sarcină mai importantă, caracterizată prin mai multe responsabilități sau mai plină de dificultăți și

primejdii, decât grija unui părinte. Întregul viitor al unei comunități, al unei societăți, al rasei umane însăși, depinde de copii. Modul în care sunt crescuți și modul în care aceștia interacționează vor determina forma, calitatea, chiar existența comunității sau societății respective. Și totuși, aceasta este o sarcină care nu necesită nici un fel de calificări. Absolut oricine poate lua asupra sa această sarcină. Nici o societate nu impune și nici nu a solicitat vreodată nici o dovadă de stabilitate.

Reușita îndatoririi de părinte

În lumea modernă, educația adecvată oferită copiilor este mai importantă și, în același timp, mai dificilă decât a fost vreodată. A fi un bun părinte presupune educarea copiilor în așa fel încât aceștia să dobândească o siguranță interioară pentru a fi capabili să facă față schimbărilor, greutăților, dificultăților de care

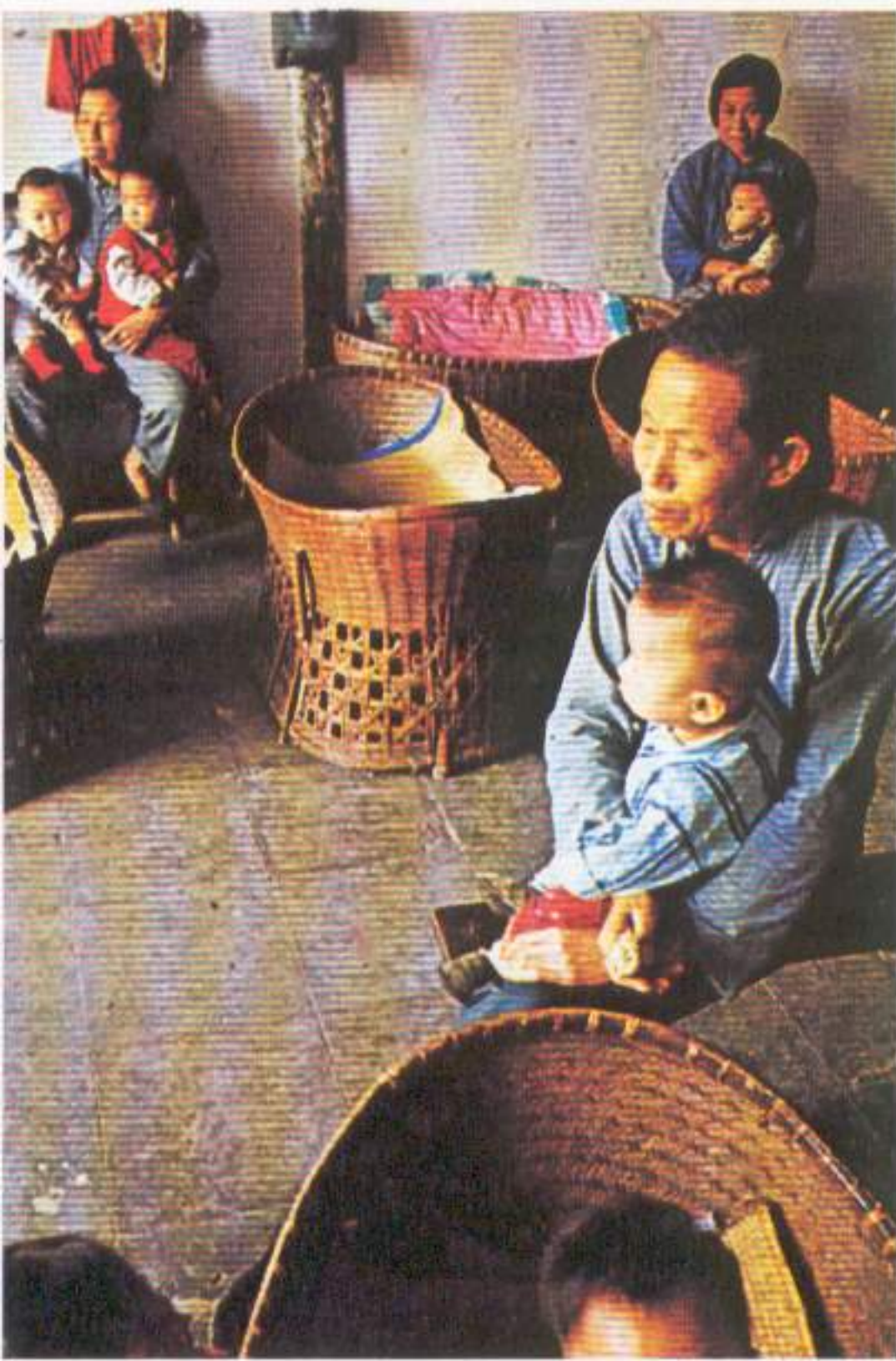
se vor izbi fără îndoială în cursul vieții. Mai mult, copiii crescuți într-o atmosferă caracterizată prin relații amicale, plăcute, apropiate cu părinții lor sunt mult mai bine pregătiți pentru a interacționa cu alte persoane în viață, în cercurile lor de cunoștințe, în cadrul societății, și așa mai departe.

Părinții în zilele noastre

Două motive principale ale dificultății din ce în ce mai mari de a fi părinte sunt: în primul rând, creșterea continuă a populației în ultimul secol, caracterizat printr-o urbanizare și industrializare accentuate; în al doilea rând,

▼ **Deși tradiția familiilor numeroase dispare treptat, bunicii pot avea totuși un rol important în viața familială. Timpul petrecut cu aceștia trebuie să ajute și să stimuleze familia ca întreg.**

Bruce Barbey/John Hillelson Agency

dornice, chiar nerăbdătoare, de a le spune altora ce să facă și cum să facă. Și totuși, nimic din ce s-a întâmplat înainte nu poate în nici un fel să egaleze "industria" de mari proporții care s-a dezvoltat în a doua jumătate a secolului XX. Milioane de manuale privind modurile de creștere a copiilor au fost vândute în întreaga lume, în special în Europa și America de Nord.

Sfera psihologiei care s-a extins atât de mult în ultimul secol a dat naștere multor teorii

❶ **Această creșă dintr-o comună chineză, supraviețuiește de membrii mai în vârstă ai comunității, le permite mamei să îndeplinească un rol important în calitate de forțe de muncă cât sunt tinere și sănătoase.**

❷ **Această indiană Shipibo din Anzii Peruvieni își poartă copilul cu ea în timp ce muncește. Pe măsură ce copilul crește, învață direct de la mama sa cum se lucrează pământul, asigurând prosperitatea societății.**

Thomas Hopker/John Hillelson Agency

consecința creșterii populației este destrămarea modurilor tradiționale de viață familială în multe societăți din întreaga lume. Presiunea, atât socială cât și economică, exercitată de societatea industrială urbană duce la diminuarea timpului petrecut de părinți, în special de mame, cu copiii lor.

Structura familială tradițională era cea a unei familii numeroase. Fiii împreună cu soțiile și copiii lor locuiau aproape de, sau în unele cazuri în casele părinților lor. Asemenea familii numeroase mai există încă în societățile bazate pe agricultură din lumea întreagă. Destruerea acestor structuri familiale tradiționale denotă faptul că oamenii sunt din ce în ce mai puțin pregătiți pentru a fi părinți.

În societățile tradiționale, creșterea copiilor putea deveni atribuția fraților mai mari sau a rudelor. Așa că, până când aceștia aveau proprii lor copii, se familiarizau cu creșterea unui copil, simțindu-se siguri pe ei.

Deoarece familiile locuiau de obicei în aceleași zone, exista o legătură mai strânsă între generații. Când era necesar, tinerii părinți beneficiau de sfaturi și sprijin din partea părinților. Părinții moderni, însă, trebuie să caute ajutor în alte părți.

Teoriile folosite în creșterea copiilor

De vreme ce tipurile tradiționale de viață familială au dispărut, părinții moderni solicită sfaturi de la "experți" și nu de la părinți, cum era obiceiul înainte. Există câteva motive în acest sens. Distanța fizică și emoțională între generații este mai mare în zilele noastre. Părinții moderni consideră că lumea lor este mai complexă decât sunt capabili să înțeleagă părinții lor. Deoarece în această lume complexă există mulți specialiști, foarte mulți părinți consideră că specialiștii sunt mai în măsură să le dea sfaturi decât proprii lor părinți.

Cărțile de îndrumare a părinților nu sunt o noutate. La fel ca în orice altă sferă a activității umane, întotdeauna au existat persoane

privind comportamentul uman în general, inclusiv dezvoltarea copilului. Multe dintre aceste teorii se află în opoziție cu altele și trebuie să pună în discuție supunerea "oarbă" a oricărei școli de gândire. În mare, principalele sisteme teoretice sunt freudismul și behaviorismul ("natura" și "creșterea").

Școala behaviorismului susține că condițiile la care este supus un copil în primii ani de viață vor influența în întregime dezvoltarea sa ulterioară. Copilul nou-născut este asemenea unei tablete curate, pe care se poate scrie orice.

Această teorie și-a găsit mulți adepți în Statele Unite, pe măsură ce "industria" consultanței în creșterea copiilor a început să se dezvolte, și, deși a fost modificată, rămâne teoria dominantă în această zonă.

Școala freudiană are la bază teoriile evoluției și genetice ("natura"). În cadrul acestei școli, copilul nou-născut nu este în nici un caz asemenea unei tablete curate. Zone extinse ale personalității acestuia sunt stabilite încă de la naștere de moștenirea genetică unică a copilului. Experiențele ulterioare ale copilului vor modifica și contura direcția specifică și proporția dezvoltării sale, dar majoritatea răspunsurilor copilului la experiențele din primii ani de viață sunt determinate de natura înăscută a copilului, adică moștenirea din genele sale.

Este evident faptul că ambele școli teoretice admit că primii ani de copilărie și felul în care se descurcă părinții în acești ani sunt elemente esențiale ale progresului copilului spre

maturitate. Mulți părinți sunt derutați în ceea ce privește creșterea copiilor, în fața atâtor sfaturi care uneori se contrazic.

Date fiind problemele zilnice privind creșterea copiilor, când un părinte trebuie să acționeze permanent într-o manieră flexibilă, practică, într-o relație care se modifică în mod constant, regulile dure și rapide sunt nepotrivite. Este mult mai bine ca părinții, prin înțelegere și încurajare, să-i ajute pe copii să-și atingă propriile aspirații și să nu le impună lucrurile pe care le doresc ei.